

Poština plačana v gotovini.

Marijin list

33. LETNIK

DECEMBRA 8. 1937.

ŠTEV. 12.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Tę den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skilpni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društyi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

Pismo naše izseljenke, štero je Bog v samostan pozvao.

Ave Maria.

Cachan, 10. okt. 1937.

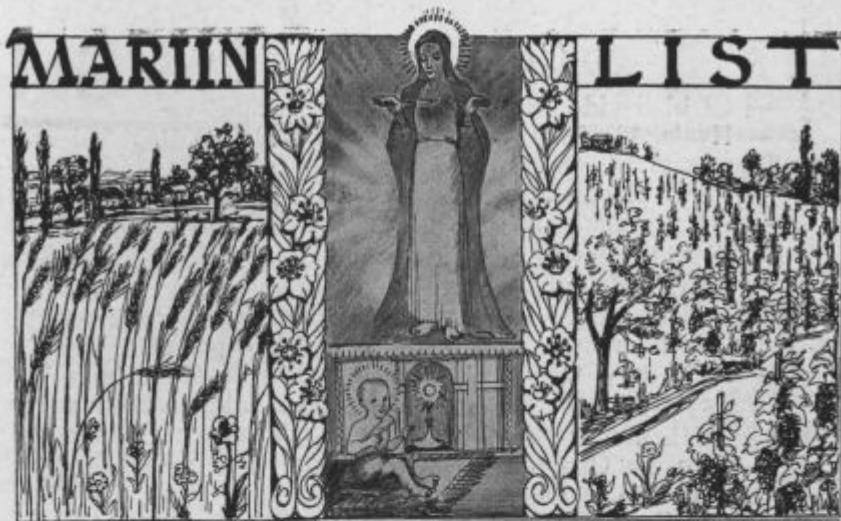
Velečastiti gospod urednik!

Prilagam Vam listek iz novoga mesta, oprostite, da Vam tak pozno pošilam pismo od našega sestanka v Tigy-i. Začnola sem pisati ešče tam na starom mesti, dokončala sem indri, a poslati Vam pa do zdaj ne sem mogla, vej znate, kje drugi zapovedavlejo, ka človek tam nemre tak, kak bi sam šteo.

Naznanjam Vam, da sem vstopila v samostan, dne 1. okt. k č. sestram usmiljenkam, hčeram sv. Vincencija v mesti „Cachan“. Počütim se jako srečno, godi se mi prav dobro. Ne morem zadosta zahvaliti ljuboga Boga za toliko milost. Spominam se Vas v molitvah vsaki den i pri sv. meši. Prosim Vas, vlč. g. urednik, spomnite se me včasih tudi Vi v molitvah, da ostanem Gospodu verna po oblübi, štero sem njeno naredila. Dvorim betežnikom i malo študiram francoščino. Za nikelko časa bom tü, potem bom pa šla v Pariz. Kje sem zdaj, to mesto je tüdi zdrüženo z Parizom. Potem pa, če bo boža vola, poznej še naprej v tüje ino dalne kraje v Afriko v misijone. To so moje žele.

Farkaš Ana.

(Molitve ne bodo izostale, da boš verna Jezušova zaročnica i Marijina ljublena hčerka. Vr.)

LETO 34.

8. DECEMBRA 1937.

ŠTEV. 12.

Mamika, potolaži svojega Jezušeka.

Nevtepena, Brezmadežna! Vsa čista, vsa lepa! Za Bogom najčistejša i najlepša! Vse čiste i lepe duše neso skupno tak čiste i tak lepe, kak ti sama. Če ne bi takša bila, ne bi Mati Boža postala. Tvoje devištvó, počivajoče v tvojoj brezmadežnoj duši, je pokazalo Večnoj Reči pot, po šteroj zve, koga si naj zvoli za mater. A tudi nam, svojemi stvorenji je pokazao Sin Boži pot do matere, do čiste matere. Brezmadežna, Nevtepena nam je mati. Zamazke ne v njej, ki nam je mati, zamazanoj deci. Ne li to glasen opomin, da se ne blatimo, mažemo z grehom i če smo se, da se ščistimo i vsikdar čistejši postanjüjemo!? Čista mati i zamazana deca — kak bi to izgledalo! K čistoj materi spadajo samo čista deca. O, pa poželenje tela kralüje zdaj na sveti i nečisti, zamazani človeči rod ne gleda na svojo prečisto mater. Ne gleda, ar ne prenese bliščobe njenih nedužnih očl. Ona pa gleda na njega, njej tečejo suze na nečiste duše. I te suze poganjajo klice pokore v Magdalenaj i Auguštinaj. Prečista, Brezmadežna Devica Marija, sprosi nečistomi človečemi rodl istinske pokore milost; ta bo potolažilla Srce tvojega Jezusa, štero se nad ednim spokorjenim grešnikom bole veseli, kak nad devetdesetdevetimi pravičnimi.

Če bi jo vido.

- Či bi ti vido Brezmadežno, ka bi včino?
- Hvala, bi pravo, hvala za veliko srečo. O Bog, daj mi vmreti, jaz sam zdaj tak srečen!
- Pa či bi ona želela čuti tvoj glas, ka bi povedao?
- Od prevelike sreče ne bi znao kaj povedati.
- Či bi te pozvala k sebi pa te imenivala sina, ka bi včino?
- O sv. Düh, razsvetli me! Pokrio bi obraz, zakrio skuze i potem . . . či bi mogeo kakšo reč izgovoriti, bi pravo kak negda sv. Peter pred Jezušom: „Idi od mene, ar sam grešnik“.
- Pa či bi ti Ona prišla bliže i ti djala: „Mir s tebov?“
- Te se mi vidi, ka več ne bi mogeo zakriti srčnih čutil; küšno bi kraj, gde je stala deviška noga i bi pravo: „Odpüsti!“
- Či bi pa Ona potem povedala, da se več ne spomina tvojih grehov i bi te imenivala angela?
- Moj Bog! Tedaj bi vmro od lübezni. Nikak ne bi mogeo živeti brezi nje; proso bi jo, naj me vči živeti. Ka bi mi na to Ona djala?
- Pitala bi te, či je v tvojem srci ešče kaj prostora za lübezen, či je v tvojoj voli ešče toliko predrznosti, da bi vüpao razžaliti njenoga Sina, či bi tvoj razum ešče kda šteo otemniti svetlobo svete čistosti, či v srci ešče vüpaš nositi sovraštvo, či ti je več za vkanlivi svet kak za lübezen božega Srca . . .
- O Marija! žadosta, žadosta, bi pravo; — jaz se več nemrem protistaviti tvojim tanačom, sladkosti tvojega glasa. Blüzi Tebe ščem od veselja vmreti. Ne daj, da bi prišeo znova med vkanlivi svet, gde je toliko nezahvalnih sinov, ki Te ne lübijjo.
- Nego Brezmadežna bi te poslala nazaj med lüdi rekoč: „Spominaj se vsikdar, da si sin Brezmadežne i potem včini, ka Bog šče!“

Brezmadežno poprijetje i sveta Cerkev.

Vsa boža dela so si med sebov sorodna, ar izvirajo iz istoga stüdenca bože vsemogočnosti. Ta sorodnost napravi, da so vsa boža dela, čiravno ločena, itak spodobna i to tak, ka se v prvih delih bliščijo kesnejša dela, iz teh pa svetijo prva. Tak je svetloba prvoga stvorjenoga dneva naznanjala sunce, štero se je pa prikazalo komaj na štirti den. Tak je bio stari vek predpoda novoga veka.

Isto moremo praviti od Marije pa od sv. kat. Cerkvi. Marija i sveta kat. Cerkev sta dve dragocenivi napravi, ki izvirata iz istoga stüdenca, iz rok Najvišjega. Zato sta si spodobnivi ino sorodnivi. Sv. Cerkev nam slika Marijo, v Mariji, Devici opazimo sliko katoličanske Cerkvi. V lepoti prve opazimo lepoto drüge.

Zato pa gda govorimo od Marije, prečiste Device, i opisüjemo njeno čistost, nevedoč opisüjemo lepoto i čistost kat. Cerkvi. Gda je sv. Cerkev izrekla nezmotlivo reč od brezmadežnoga po-

Brez greha poprijeta Devica Marija, reši nas smrtnoga greha.

prijetja preblašene Device, je izrekla svojo pohvalo i v Mariji Dev. pokazala svojo čistost i svojo lepoto. Za gornjo trditev pri-
našamo par dokazov. Poglejte.

Sv. Cerkev, nezmotljiva mati, je razglasila Marijino brez-
madežno poprijetje za versko istino i pokazala katoličanskomi
sveti čisti začetek Marije Device. Kak?

Iz pregrešnoga Adamovega roda se je rodila Marija, a
ostala čista, kak da Adam ne bi nikdar grešio. Nieden madež,
zamazek, se je ne dotekno Njene duše. Čista i nedužna je izišla
iz vüst Najvišjegá v človeče meso, ne da bi otemnila svojo le-
poto. Isto moremo praviti od sv. kat. Cerkvi. Kak Marija iz rok
Najvišjegá, tak je sv. kat. Cerkev izišla neomadežüvana iz desne
rane Jezusa Kristuša.

„Na to pečino bom zidao svojo cerkev“, je pravo Jezuš
svetomi Petri. Nastavo je Cerkev i jo postavo v sredino zapeli-
voga sveta. Ali je mogoče, da na tom nečistom sveti ostane
brezi madeža?

Kak Marija, tak se je občuvála zamazka kat. Cerkev. Tüdi Ma-
rijo je Bog postavo na sredi zapelivoga sveta, v sredino nečistih
Adamovih sinov, a ostala je lepa, neomadeževana. Celih devet
mesecov je bila zaprta v materinom teli i od njega dobivala
hrano, a to materino telo, čiravno po Adamovom grehi oskru-
njeno, je ne moglo otemniti Marijine čistosti. Düša vsakšega
človeka, ar pride iz božih rok, je lepa čista, dokeč se ne združí
s telom. Gda se pa naseli v telo novoga človeka, deteta, je včasi
zamazana od izvirnoga greha. Samo pri Marijinoj düši je Bog
napravó čüdo, ka je najmre njena düša tüdi potem i celo živ-
ljenje ostala lepa, čistá brezmadežna, ravnotakša, kakšá je prišla
iz rok božih. V tom je ravno skrivnost Marijinoga brezmadež-
noga poprijetja.

Ravnotak je včino Bog s kat. Cerkvov. Izročó jo je pohüj-
šlivomi sveti, ki je spodoben teli Ane, Marijine matere. Svet ne
henja biti podvrženi grehi pa hüdobiji, čiravno ma v sredi ka-
toličansko Cerkev, nego sv. Cerkev vseedno ostane čista. Bog je
vzeo sveti moč, da nemre škoditi kat. Cerkvi i oskruniti njene
čistosti. Neomadežüvana se sprehaja na sredi hüdobij, čista kak
sunce se blišči na sredi svetne nečistosti. Ali je mogoče najti
lepšo spodobnost med Marijov i sv. kat. Cerkvjov?

Marijo Dev. je pa Bog ne samo občuvao pred izvirnim gre-
hom, nego jo je obdario tüdi z kinči najlepših darov. Nebeski
Oča jo je zébrao za svojo hčer i njoj pokazao svoje bogastvo;
Sin boži jo je zébrao za svojo mater ino jo obdao z najvejšov
svetostjov; sv. Düh jo je vzeo za svojo zaročnico i njoj vužgao
ogenj bože lübezni. Marija je po tolikih milosti postala najbližja
Bogi. Iz bližine je gledala veličastvo bože i se ogrevala v ognji
bože lübezni.

Isto opazimo pri našoj Materi Cerkvi. Ar tüdi ona prihaja
od Boga, je v najtesnejšoj zvezi ž Njim tüdi zdaj. Njo tedaj naj-
svetlejše obsevajo traki božega veličastva i jo ogrevala k lübe-

zni. Najbole od blüzi gleda dela bože vsemogočnosti i najbole spoznava nazveščenje bože, štero je poglavitni deo svete vere. Zato samo kat. Cerkev more pravilno razlagati sv. Pismo ino določati verske istine, samo ona more soditi ino po pravici razsojevati.

Kak v tom razsvetljenji, tak sta si Marija i Cerkev spodobnivi tüdi v lübezni. Marija je bole lübila Boga, kak vsi svetniki z angeli vred. Sv. Cerkev lübi Boga od svojega začetka, ar se je iz Njega rodila. Ga lübi bole, kak vsi svetniki, ar so tej svojo lübezen do Boga zajemali iz stüdenca njene lübezni. S tov lübeznijov se napajajo apoštoli i idejo po sveti oznanjat reč božo; se vtrdijo mantrniki, da zmagajo grozne muke; se okreščajo device, da v sredi nečistih občuvajo čistost; se tolážijo sirmaki i čakajo posmrtno plačo.

Kak lepa predpoda sv. Cerkvi je Marija Devica. Samo Ona med vsemi ženami je puna lübezni. Puna lübezni je tüdi kat. Cerkev.

O, kakši blišč, kakša lepota svete kat. Cerkvi! Ali je mogla bole jasno pokazati svojo bliščobo? Razglasila je brezmadežno poprijetje Marije Dev. i s tem odgrnila zagrinjalo svojega veličastva i svoje bliščobe.

Marija v svetopisemskih predpodbah.

Za tebe, o Marija, brezmadežna Devica, so vse najlepše podobe, ki krasijo svete knige, za tebe vse najslajše reči.

Pridite, o device hebrejske i opevajte Ono, štero nebo i zemla zameknjena občüdüjeta; naslikajte nebesko podobo svojim vrstnikom, ki je ne bodo vidili, i potomcom, ki je neso vidili!

Ti si rodovitna olka na njivi, ti cvetka iz Jerihe, ti bela lelija v ogradi, ti ponosna libanonska cedra.

Prikaži se mirno iznad gor, bleđi mesec, i jasno prehodi nebne prostore; a on ne bo tak lep, kak Marija, i bo podnožje Njenim nogam.

Vzdigni se zlata zarja i naznani lüdem prihod sunca; a ona bo samo motna podoba tiste, ki nam je dala Sunce pravice i mira.

I ti, o sunce, blišči na nebi i razširjaj na stvarstvo trake življenja i svetlobe; a bole svetla i bole oživlajoča je Marija; Ona je bole čista od tvoje svetlobe i Njene dobrote so bole hasnovite zemlanom.

O zvezde, ki ste pokorne glasi Najvišjega, bliščite na najbole čistom nebnom azuri, kažite najlepšo svetlobo, kažite; toda Bog vas je odločo za venec Mariji, presladkoj Devici.

O pesmarje, obmuknite v čistih glasaj; najlepša pesem je ime Marije, bole sladko, kak glas doneče harfe.

Vojščaki, ponižajte svoje orožje, skrite svoje meče; Marija je bole močna, kak zbrane čete; Ona je tören Davidov, na šterom visi jezero mečov.

Strašna kak vrejena vojska je Marija pekli, za nas pa je njeni pogled spodoben golobici; njene roke so roke pomoči i smilenja.

— R.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.) (Štrta kniga.)

9. Sveti Jožef i prečista Devica potujeta pod varstvom angelov.

Svetiva zaročnika sta bila v očaj sveta siromaškiya potnika, a kak sta bila blaženiva, srečniva i častitiva, to nišče ne znao. Nosila sta samo nebesko dobroto i božanstvo, pa nebeske čete so njima izkažüvale čast. Angeli so stopali pred Marijov v vidnoj človečoj podobi, svetlejši od sunca. S tem sprevodništvom, šteroga ne je vidlo človeče oko, sta potüvala svetiva zaročnika v največšoj sigurnosti i pod varstvom, s šterim se nemre ponašati nieden smrtnik. Angeli so slavili Boga, ki se ma roditi, z novimi slavospevi, v šteroj so Mariji pravili vse nazive, ki so v sv. pismi, kak prispodobbe. Zvali so jo za snop klasovja (Lev. 23, 10), ki ma božansko pšenico; za trgovski brod (Preg. 41, 14), šteri nosi tistoga, ki ma biti rojeni v hiši krüha itd.

Sv. Jožef je preračunao potüvanje na pet dni, ar je šteo obvarvati prečisto Devico od prevelkoga napora. Za čas celoga potüvanja je ona ne znala za noč, ar so angeli svetili kak sunce. Tüdi sv. Jožef se je veselio toj svetlosti. Najneprijetnejše je bilo Mariji, kda je vidla, ka zävolo casarove zapovedi telko lüdi potüje. Naše svete potnike kak siromaške i skromne lüdi neso tak gostolüбно sprijemali, kak bogate, ki so bogato plačüvali. Na nešternom kraji sta čüla trde reči, a na vnoгих so jiva odpravili. Včasi je prečista Devica mogla prenočiti v koti kakšega preklita, ali obdali so jo angeli i napravili okoli nje obrambni zid. Dokeč so jo zabavali, je Jožef na njeno zapoved spao i si odpočüvao.

Zdaj se spuni, ka je napisao Šalomon v svojoj visikoj pesmi od svoje postele, kol. zlatoga počivališča itd. Zaistino je bio to čüdiviti dogodek. Devica, puna milosti i lepote, je bila nedužen, čisti, v očaj boži najlübeznivejši stvor. To velko Kralico je zametavala, žalostila i grdila slepa gizdost sveta, a zato je pa bila na najviššem mesti češčena, poštüvana i vredna ljubavi presvetoga Trojstva. Angeli so njoj dvorili, jo častili i čüvali. Marija je po milosti razločavala dühove, poznala razliko düš, s šterimi je občevala, poznala njihove skrivnosti, stanje milosti i greha. Pri vnoгих düšaj je spoznala, če so odebrane ali zavržene, ali bodo ostale v dobrom ali spadnejo pä vstanejo. Ona se je molila za düše, se zavzemala za nje. Zavrženi so njoj zadavali neizrečne bolečine, štere so jo zmučile bole kak pot. Te so jo angeli podpirali z rokami. Na poti je tolažila betežne, žalostne, siromaške i molila za nje. Tak je vračala gostolübnost, s šterov so jo sprijali. Nekelkokrat se zgodilo, da je mogla presveta Devica iti pred zimov, snegom i dežom v štalo, ar so njoj lüdje privoščili mesto samo med živalmi. A živali so bile bole človeče od človeka i s spoštüvanjom so dale mesto svojemi Stvoriteli

i njegovoj materi. Marija bi lejko zapovedala vetri i vremeni, da njoj ne škodijo, nego toga ne je učinila, da šče pred rojstvom Sina nasleduje v mokaj.

Sv. Jožef se je nežno trüdo, da njoj nüdi kakše olajšanje. Arkangeo Gabriel je bio neprestano na njeni desnici, vsikdar pripravljeni, da jo čuva. Edno soboto ob štiraj odvečera sta prišla prečista Devica i sv. Jožef v Betlehem. Zobstom sta prosila v raznih poznanih hišaj za prenočišče. Povsod so njima odklonili, tü pa tam šče z zasmehljivimi rečmi. Marija je šla za svojim zaročnikom, šteri je šo od ednih dver do drugih. Marija je dobro znala, da so vse dveri i vsa človeča srca za njiva zapreta. Iz pokornosti do sv. Jožefa se je podvrgla tem težavam i bolečinam, štere so bile za njo več kak negostolübnost znancov i drugih. Zabadav iskajoč po mesti, sta prišla tüdi do hiše, v šteroj so se popisavali lüdje. Tü sta se vpisala i plačala dačo.

V petdesetih hišaj sta bila svetiva potnika odbitiva.

Bila je že devet vöra. Jožefovo srce je bilo puno bolečine. Zavüpa se Mariji i pravi: „Mislím, da je boža vola, da se nama ne je odprlo niti edno srce. — Spominam se, da je pred varašom votlina, v šteroj pastirje navadno pazijo svoje ovce. Predlagam, da tam poiščeva zavetišče, šteroga so nama lüdje odpovedali“. Marija opomi Jožefa, naj bo potrplivi i privoli v njegov predlog. Angeli so njima razsvetili pot do votline, štera je bila prazna.

10. Kristuš se rodi.

Palača, štero je najvišji Krao kralov odebrao za stan svojemi Edinorojenomi, Odküpiteli sveta, je bila siromaška votlina. Čeravno je Betlehem bio pun tühincov i meo premalo prenočišč, itak si nišče ne odebrao te votline za prebivanje. Bila je prihranjena peldama poniznosti, Mariji i Jožefi. V svetlosti angelov, šteri so jiva sprevajali, sta spoznala potnika včasih siromaštvo toga doma. Zahvalila sta se li Gospodi za prebivališče, ki sta ga najšla po njegovoj voli. Marija občüti punost radosti, štera jo vso prevzeme i okrepi.

Votlina je bila naravna pečina i se mogla komaj porabiti za živino. Marija je čistila s svojimi rokami štalico, štera de naskori prestol Najvišjega. Jožef i angeli so njoj pomagali. Angeli napunijo votlino s prijetnov dišavov. Jožef je napravlo ogenj, pri šterom sta se segrevala i pripravila skromno hrano.

Po večerji sta se zahvalila Gospodi. Marija spozna, da je prišla njena vöra. Prosi Jožefa, naj ide počivat. On boga, a prosi jo, da tüdi ona vleže. Ježef dene odevalo, štero sta mela seov, v edne vozke jasli na zemli, štere je pripravo presvetoj Devici kak počivališče, a sam odide v eden kot i začne moliti. Düh sveti pride na njega i občüti vugodno i nenavadno moč, štera ga odnese v globoko zameknjenje. V njoj njemi je bilo nazveščeno, ka se ma zgoditi v toj noči. Ne se prle prebüdo iz zameknjenja, dokeč ga ne pozvala Marija.

Prečista Devica je ravnotak bila v prekrasnosti zameknjenji, kakšega šče nikdar ne mela. Obdarjena z novov svetlostjov i novimi milostmi, je gledala samo Božanstvo. Koprena, ki je prikrivala njeni pogled, se zdignola, i ona zagledne Najvišjega, kakši je v polnosti znanja i dovršenosti, štere nemre izreči človeča pamet. Jasno je spoznala vzrok čüde, štera se bo zgodila. Močila je za novo milost i novo svetlost, da bo mogla vzgojiti večno Reč kak prava službenica Gospodova. Njena poniznost je trepetala pred veličinov nezasišane skrivnosti: da rodi vtelovlenoga Boga i ga kak mati hrani i odgaja. Mela se je za nevredno, pa Bog jo je počastio i nazvao svojo mater, pa njoj zapovedao, da kak zakonita i prava mati vrši svojo dužnost.

Kda je minolo zameknjenje, čüti presveta Devica, da se sveto Detece pripravlja, da pride na svet. To gibanje materi ne zadalo nikše bolečine, kak je to pri drugih Evinih hčera, nego jo razveselilo i potolažilo, da vsi ljudje toga „nemrejo razmiti. Marija je pri tom sijala od telovne lepote, da je ne bila kak zemelska stvar. Klečala je v jasla, zdignola oči proti nebi, prekrizala roke na prsaj i zamišlena y božanstvo, je bila sama vsa božanska. Tak je presveta Devica dala sveti Edinorojenca nebeskoga Oče i svojega. Bilo je v nedelo, včas po polnoči l. 599. po stvorenji sveta. Nešterne okolščine prihoda Gospodovoga so splošno poznane svetoj Cerkvi, a druge so nazveščene poedinim odebranim dššam. Bože dete zapüsti dozdašnji stan brez skrumbe devištva, kak sunčni žarki ne poterejo kristalnoga stekla; skoz štero idejo, nego ga včinijo lepšega i popolnejšega.

Nebeska kneza Mihael i Gabriel sta prijala sveto detece v svoje roke i ga prikazala v počastitev njegovoj materi, kak pokaže dühovnik ljudstvi sveto hoštijo. Mati i Sin sta se v tom trenutki pogledala. Šče na rokaj arkangela spregovori nebeski Krao svojo blaženo mater: „Mati, bodi mi spodobna! Za človeče življenje, ki si mi ga dala, ti bom delio od dnes novo zvišenejše življenje milosti, — življenje, ki bo toti življenje stvari, ali popolnej spodobno mojemu življenju, ki sam Bog i človek.“ Najmodrejša mati odgovori: „Vodi me! Za teov bomo šli, za dišavov tvojih jakosti“ (Vis. p. 1, 3). Tü so se spunile vnoge skrivnosti Visoke pesmi.

Iz reči, štere je Marija čüla od svojega Sina, je spoznala tüdi znotrašnje delovanje njegove presvete, z Bogom zedinjene, dšše, da jo more nasledivati i njoj postati spodobna. Tak je bilo mogoče, da je Kristuš bio i ostao njeni živi vzor, po šterom je ravnala svoje življenje i to z največšov spodobnostjov, štera je bila mogoča med njov, navadnov stvarjov i Jezušom Kristušom, pravim Bogom i človekom.

Presveta Devica zdaj spozna i občüti navzočnost presvetoga Trojstva, pa začüje glas božanskoga Oče: „To je moj ljubleni Sin, šteri mi je povoli.“ Marija prosi Vsemogočnoga, da bi mogla ščista spunjavati dužnosti matere pri njegovom Sini. Eden glas njoj odgovori: „Primi svojega edinorojenoga Sina, nasledüj ga, a spomni se, da ga boš žrtvüjala, kda bom zahtevao. Hrani

ga kak mati i poštj ga kak pravoga Boga!" Nato odgovori presveta Mati: „Tü sam, delo tvojih božih rok. Daj mi milost, da me tvoj Sin, moj Bog, sprime za svojo robinjo i da njemi s pomočjov tvoje vsemogočnosti vredno služim. Ne vzemi za predrznost, da bo uboga stvar nosila v svojem naročji i z mlekom hranila svojega Boga i Stvoritela.

Te prime Marija šče izda klečeč božansko Dete od arkangela. Z nežnimi rečmi spregovori, kda ga je gledala na svojih rokah: „Lübvav moja najslajša, svetlost mojih oči, življenje moje düše! Dobrodošeo na tom sveti, ti sunce pravičnosti, da preženeš kmico greha i smrti. Pravi Bog od pravoga Boga, reši svoje sluge. Vse stvari naj gledajo tistoga, ki nam nosi odrešenje. Sprimi svojo robinjo, da ti slüži i nadomesti njeno nesposobnost. Mili moj Sin, včini me takšo, kakšo ščeš, da bom!“ Nato se premodra Devica obrne na večnoga Očo, da njemi daruje svojega sina: „Najvišji Stvoriteo vsega sveta, glej žrtvenik i tebi prijetno žrtev! O moj Gospod, gledaj od te võre z očmi smile-

Z ANGELČKI
MOLIMO
JEZUŠEKA.

nja na človeči rod. Če smo zaslüžili, da se srdiš na nas, prišeo je čas, da boš po tvojem i mojem Sini smileni. Naj mirüje pravičnost, a smilenost naj se kaže v vsaj veličini, ar zato je boža Reč oblekla podobo grešnoga človeka i postala njegov brat. (Riml. 8, 3). Sprimem lüdi za svojo deco i prosim za nje iz globine svojega srca. Vsemogoči Gospod, ti si me postav za mater svojega Edinorojenca, a toga nesam vredna, ar ta čast je nad vsemi zaslügami stvari. Zato zahvalüjem deloma tüdi lüdi, ar sam zavolo njih mati vtelovlenoga Boga i Odküpitelja sveta. Zato nemrem skratiti lüdem lübvavi, pažnje i brige za njihovo rešenje. Večni Oča, sprimi moje žele i molitve za tisto, ka je po tvojoj svetoj voli!"

Potom pravi Marija navdüşene reči lüdem: „Potolažite se, žalostni i radüjte se pogani; vzdignite se padli, vstanite mrtvi, veselite se pravični, vriskajte sveti! Pridite, pridite sem, vi siro-

maški i mali, brez bojazni i straha, ar držim v svojih rokaj krotkoga Agnjeca, ki so ga zvali za Oroslana. Vsemogoči Bog je yzeo na sebe našo slabost, nepremaglivi se je predao! Pridite, da živite, pridite, da se rešite! Približajte se večnomi miri, šteroga za vse vas na rokaj nosim, šteroga vam dam kšenki! A ti sladko dobro moje dūše, dopusti mi, da od tebe primem polūb, za šterim hrepenijo vse stvari!" (Vis. p. 1, 1). Pri teh rečaj polūbi presrečna Mati s svojimi svetimi i najčistejšimi vūstami ličece svojega božanskoga Sina, ka je on kak pravo dete od svoje matere čakao.

Kda je Marija tak držala na rokaj detece Jezusa, je bila kak oltar i tabernakel, pred šterim je pokleknoło jezere angelov i častilo vtelovlenoga Stvoritela. Njemi na čast so zaspevali novo pesem: „Slava Bogi na višini i na zemli mir lūdem dobre vole!“ Ponavljali so to pesem s sladkov harmonijov, zgliedavajoč se na veliko čūdo, štero se zgodilo, kak tūdi čūdeč se neizrečnoj modrosti, milosti, poniznosti i lepoti nežne petnajstletne Device, štera je bila vredna čuvarica i službenica tak zvišene skrivnosti.

Marija pozove ždaj svojega zaročnika, šteri je gledao v prikazni vse, ka se zgodilo, a zdaj je mogeo prvi od Adamove dece gledati pri būdnih čūtaj vtelovleno Reč i jo častiti. Vido je, kak je presveta Mati držala Detece v naroči i ga pritiskala na svoja vūsta i srce. Ves radosten i oblejani s skuzami je častio Boga i njemi polūbo nogice. Kda je sv. Jožef opravo počastitev, prosi Marija, štera je dozday klečala, svojega božanskoga Sina, da njoj dovoli sestiti. Te ga ona zasūče v plenice, štere njoj je dao Jožef. Položi ga v jasli na eden kamen na slamo i seno. To je bila njemi prva posteo. Iz bližnjega pola pride eden vol v votlino i se pridruži osli, ki je ta prineseo presveto Devico. Ona zapove živalima, da skažeta čast svojemi Stvoriteli, kak najbolje znata. Obe spadneta na kolena pred detetom i sta ga segrevali z dihanjom i njemi skazala vse časti, štere so njemi skratili lūdje. Tak se spuni prorokba Izaije (1, 3): „Vol pozna svojega lastnika, a oseo jasli svojega gospodara.“

Jezušek,
molimo Te...

Molila sam na grobi sv. Ivaná Vianneya, da túdi vi dobite za večnost tisto čast, štero je on dobo. (Izseljenka dúhovniki Slov. krajine).

Sv. Ivan Vianney, arski plivanoš.

V Arsi se godijo čúde...

Vianney je meo šče posebni dar boži, šteri se zove intuicija — jasnovidnost t. j. zvéredna bistrost dúha, s šterim je mogeo viditi to, ka se je, ali se bo zgodilo, pa túdi reči, ki so bile daleč od njega. Za njega je bilo vsakše srcé i vsakša dúša odpreta kniga, da je že naprej znao, ka so njemi lúdje pri spovedi šteli povedati ali zatajiti.

Edna slúžečka dekla je prišla k spovedi. Na jeziki je že mela velki greh, pa ga li zataji, rekši, ga že ednok potli pove. — Ali to ne povete, pa ste včínoli? — jo je pitao Vianney i njoj pove, ka je štela zatajiti. Ona si pa vsa začúdena misli sama pri sebi: — Kak on to zna? — Pa njoj že pravi Vianney, ne da bi ga kaj pitala: — Povedao mi je vaš angeo čuvar.

Vnogokrat je napovedao, posebno mladim deklinam, zvanje, štero je bilo ščista v nasprotji ž njuvim mišljenjom i življenjom. — Jaz mislim, da se tomi dobromi plivanoši meša, so znale praviti takše. Ali za leto, dve — se je zgodilo po Vianneyovom.

Kak pa, gda se je razneseo glas, da Vianney gleda človeki v srcé i pred njim leži razprestreta prišestnost, so ešče bole vrelí v Ars vsi, ki so meli na brigi svoje življenje.

Edna gospodična je prišla k njemi: — Oča, blagoslovite me, prosim vas; šla bom k zdavanji

za mali čas! Vianney pa, namesto da bi jo blagoslovo, je začno jokati: — Hči moja, kak boš nesrečna. Pravo njoj je, naj se poda v klošter, i — da šče ne bo mela petdeset let, gda dosegne korono. — I resan je vmrla v 49. leti kak častita sestra.

Prišla je dovica, ki je mela dva sina: mlajši, komaj 18 let stari, se je zagledno v lepo petnajstletno deklino. Jako rad je meo svojo mater, pa jo je z nežnov lübeznijov proso, da bi se oženo; pravo pa tüdi, da nikak ne neha od svoje nakane.

Sama je bila. Nikoga ne mela, s kem bi se pogučala od toga. Prišla je v Ars k Vianneyi. Cerkev je bila nabita puna do spovednice. Sela si je v najzadnoj klopi i žalostno premišlavalala, kak bi šla nazaj, ar bi predugo bilo čakati. Molila je.

Na svoje začüdenje pa zagledne, kak ide Vianney iz kapelice sv. Ivana Krstitela, gde je spovedavao, dol po cerkvi ravno proti njoj. — Pri njoj se je stavo, se nagno k vühi pa zašepe-tao: — Oženite ga, jako ta srečniva. — Nato se je obrno pali v spovednico.

Nišče ne znao za njeno potüvanje, nišče je ne javo Vianneyi, pa on jo nikdar ne vido i vendar...

Dve mlajšivi gospodični sta prišli v cerkev, gda je razlagao katekizmuš, bole iz radovednosti, kak iz pobožnosti. Vianney je preprosto gučao i živo migao z rokami. Edna je pravila drugoj: — Kakši mačkar! Ali je to bilo vredno telko trüda, da svi prišle tak daleč. On to opazi, se nasmejé i povrné toj lehkomi-selnoj gospodični na glas: — Jeli gospodične, da je brezi vsakšega haska, da ste prišle tak daleč gledat „mačkara“. Nato je razlagao dale. Tak je bilo sram mlado romarico, da je s skuznatimi očmi prišla po navuki k Vianneyi. On jo je sprijao z dobrotov i pravo: — Za pokoro se spovete i vütro prečistite. Nato stihla pravi njenoj prijateljici: — Na poti proti domi pazite na njo. Pripeti se njoj nesreča... Pa vütro se itak prečisti za sveto popotnico, da se njena düša ne pogübi. Drugi den sta obe vrelo opravili svojo pobožnost. Nato sta se vse srečnive napotile proti domi. Naednok zbrekne prijateljica: kača jo je vjela v nogo. Čemer se je pa tak naglo razširo po teli, da je mogla na poti vmreti.

Ne samo v spovedavnici, tüdi v segeštiji, na predganiči, na vulici i v navadnom pogovori je gledao v skrivnost srca.

Gda je ednok Vianney prečiščavao, je dvakrat šö mimo nekše gospé, ne da bi jo prečisto. Tretjikrat njemi ona tiho pravi: — Oča, ne ste me prečestili.

— Ne sam, dete moje, ar ste vgojčno pojeli nekaj krüha.

Prišla je pobožna ženska v Ars, štera je mela šego več dni ostati tü. Vianney jo je pitao pri spovedi, ne da bi jo poznao: — Kak dugo kanite ostati tü. — Dva dni, oča.

— Ne, šče dnes ite domö: v vašoj hiši je kača. Resan se je podala domö. Med tem časom, gda nje ne bilo doma, je mož odneso na sunce strožek, napunjen z biljom. Gda je prišla domö, je bilo pali vse v redi, tak da nikaj ne znala od toga. Vsa preplašena je prišla domö i domačim ne vüpala nikaj povedati od

Vianneyovoga naročila, da se njoj ne bi smejali. Ka pa či ga ne dobro razmila? Od kākše kače je denok gučao Vianney? S temi mislimi začne postilati posteo. Kak se prestraši: duga kača se zasükne s posteले na pod, gda je odgrnola prt i se odvleče na dvorišče. Na njeno breko so pribežali domači i jo bujli.

 Nadale je Vianney odkrivao misli drugih i gledao v njuvo vest. Eden cipelar, šteri je popunoma zgūbo vero, je zvedo, da se telko guči od toga dūhovnika, si je šteo priti na čisto. Prišeo je v Ars, se vseo v stolico, da bi vido Vianneyov obraz. On pa je pri oltari sv. Filomene molo brevir, s hrptom obrnjeni proti tomi brezycerci. Postao je nestrplivi, ne bi rad dugo čakao. — Či bi té dūhovnik meo boži dūh, kak se guči, bi mogeo znati, da bi rad ž njim gučao i bi se bole paščo. Komaj si je to mislo, se je Vianney obrno: — Potrpite, prijateo, včasi stopim k vam.

Lehko si mislimo, kak se je začūdo i zvūn toga pali najšeo vero svojega detinstva.

Eden moški je prišeo pitat Vianneya za zdravje svoje žene. Stopo je v spovednico, čiravno jako nerad. Meo je najmre jako zamazano življenje za sebov. Bio je zapleteni v nekši vmor i bio dugo zapreti. Vianney njemi na njegovo velko čūdo pozove v pamet vso slabo pot i vozo. Te siromak je zdaj razmo, da se ne namero samo na navadnoga zdravnika. Ves genjeni se je spreobrnno.

Gdakoli ga je prišeo što pitat, či bi nastavo kakšo kongregacijo, bratovščino, mladinsko društvo, je znao praviti: — Mejte čisti namen; bodite ponizni. Menje breke zdigavlite po novinaj i dosta več pri dveraj svetišča . . .

Tak smo samo v nekaj dogodbaj vidili, kak čūdoviti dar ja meo Vianney, da je vido minulost, denešnjost i prišestnost vnovih, vnovih grešnikov.

Ne samo dūše, tüdi tela je ozdravla, štere čūde je posebno pripišūvao svojoj maloj svetnici i mantrnici — Filomeni, tak da se je popunoma skrio v njeno senco.

On ne iskao pri tom svoje slave, liki samo diko božo i rešavanje dūš. Telovna ozdravitev je bila v njegovih očaj dosta menje vredna kak dūševna, kak je sam pravo: — To nevolno telo, štero more prhneti, ne ravno dosta vredno.

Kak prisrčno i domače je bilo razmerje med njim i sv. Filomenov, nam kažejo njegove izjave: — Jaz ne delam čūd; jaz sam vsikdar dobo vse, ve sam samo nevolni pastir, ki čuva ovce . . . Obrnite se samo k sv. Filomeni, jaz sam vsikdar dobo vse, ka sam po njoj proso. Ali ne ravno to znak njegove velke svetosti, da ga je nebo vsikdar poslūhnolo i da se je ves blagoslov razlevao po njegovih rokaj?

Sv. Filomeno je meo za svojo tajnico i namestnico pri Bogi. V svojoj poniznosti ne rad vido, da so njemi pripišūvali telko čūd.

. . . Jaz sam proso sv. Filomeno, da naj ozdravla dūše kelko šče; a telo pa naj ozdravla daleč od nas, da ne bo nišče vido, ne čūo.

Siromaška mati je na kolcaj pripelala osem let staroga dečka v Ars. V ledevjaj so njemi bile čonte negibne, da ne mogeo hoditi. Bila je z njim pri sv. meši. Po meši je šla za Vianneyom v segeštijo, pokleknola pred njega i pokazala dečka, da bi ga blagoslovo. — Té dečak je prevelki, da bi ga tak nosili. Vstanite i máloga denite na kla, — je pravo. — Pa nemre, — ga je mati branila.

— More. Zavüpjajte v sv. Filomeno. Polübo je nedužno dete na čelo i pravi: Ite molit, draga mati, k sv. Filomeni; ona vam ga ozdravi.

Z velkov mokov je šantao dečak ob maternoj roki do oltara sv. Filomene. Tam je dugo časa klečeč molo i gledao podobo sv. Filomene, poleg njega pa je v skuzaj klečala mati. Nazadnje pa se zdigne dečak i pravi: — Lačen sam. Mati ga šče vzeti na roke, a on beži mimo nje proti dveram, na vulico, gde se je pomešao med veselo deco.

Cerkev v Arsi, v šteroj počiva telo sv. Ivana Vianneya.

Čiravno so bili v Arsi že vajeni na čüde, itak té čüdivito ozdravljeni dečak zdigno dosta guča po vesi.

Pa so pripelali v Ars popolnoma glüho i oslepleno gospodično. Vianney je nikdar ne vido. Gda jo je Vianney vido, kak stoji med dverami sama, je prišeo k njoj, jo prijelo za roko brezi kakše reči i jo pelao v segeštijo, gde joj naznači, naj poklekne v spovedavnico. Komaj jo je blagoslovo, so se njoj odprle oči i povrno slüh. Njoj se je vidilo, kak da bi se zbüdila iz dugoga spanja. Po spovedi njoj je pravo Vianney: — Oči so vam özdravlene, ali oglühnete pali, ka de trpelo dvanajst let.

Resan, gda je stopila iz spovedavnice, pali nikaj ne čüla. Mirno i vdana v božo volo je čakala na konec teh dvanajst let. Nato je vnovič popolnoma ozdravila.

Edna mati je pokazala Vianneyi svoje dete, štero je melo velki mozoj kre oka. Mogla ga je dati na operacijo. Rada bi pa,

da bi ga Vianney prle blagoslovo za srečen izid te operacije. Gda pa je zdigno svojo roko nad glavo, ga je gospa zgrabila za roko i jo djala na mozoj. Mozoj je naednok premino... Vianneya pa je bilo tak sram, da je pravo večer kaplani: — Či bi naišeo te mišjo lükno, bi se skrio v njo.

On je vsikdar vsa ozdravljenja pripišüvao sv. Filomeni, vse spreobrnitve pa blaženoj Devici Mariji.

Vianney je najraj proso za nadnaraven dar potrplivosti, gda je pravo: — Najvekši križ je ne meti križa.

Tüdi vero je zahtevao. Ženski, štera ga je prišla prosit za zdravje'betežnoga v rodbini, je pravo: — Samo ne vem, či Vas dragi Bog poslühne, ar v tistoj hiži nega nikaj več vere kak v konjskoj štali.

Vsi tej čüdeži, šterih je prek treseti, sò nekakši podpis boži v našem sveti. Pa tüdi či Vianney ne bi napravo niti edne čüde, ne bi bilo njegovo življenje nikaj menje obdano s svetostjov. Pa ne bilo ravno njegovo življenje eden sam velki čüdež?

Glasoviti zdravnik, ki je Vianneya dobro poznao, je pravo: — Njegovo življenje je po načini, kak gá je on živo, nekaj zvünrednoga i nemogoče si je to naravno razumačiti.

Samo edno dogodbo naj šče dodamo, štera jásno svedoči, da je meo arski svetec pogled tüdi na drugi svet.

Čarno oblečena gospa je prišla v Ars. Postávila se je v rendo med ljudmi, ki so čakali na Vianneyov prihod iz cerkve.

Njeni mož se je najmre sam rad vtopo: z mosta je skočo v vodo. Nikaj ne več vervao, a ona je živela samo za to miseo, da bi ga pripelala k Bogi. Zato jo je tem bole vsakša miseo na njegovo smrt spravkala v dvojnost...

Prišeo je mimo Vianney v belo robači. Stavo se je poleg nje, ki je klečala kak drugi. Nagne se k njoj i pravi: — On je rešeni.

Ona je skočila gori i nevervano klumala z glavov. On pa vnovič pravi: Pravim vam, on je rešeni. Zdaj je v purgatoriumi, trbe dosta moliti za nega... Tisti hip, med mostom i vodov, je v skradnjoj sili obüdo požalüvanje. Blažena Devica njemi je izprosila to milost. Šče pomlite, kak ste Marijin mesec premolili v hiži. Včasih se je vaš mož, čiravno je bio brezverec, pridružo vašoj molitvi i s tem si je zaslüžo požalüvanje pa odvezo v skradnjoj vöri.

Tak so njegovo življenje kinčile ne samo dovršene jakosti, liki tüdi nadnaravni dari.

Njegova zadnja leta i smrt.

Leto za letom je čüduže več romarov prihajalo v Ars. Zadnje leto jih je prišlo nad sto jezero, kak da bi čütili, da se velkomi sveci približavle smrt. Vsakši ga je šteo viditi, čüti i se spovedati pri njem. Njegovo življenje pa, štero je bilo edno samo velko trpljenje za druge, se je nagibalo k kraji. Na predganci

je že žmetno gučao, kašeo ga je silo, pa lübezen do Boga i vrelost za rešenje düš njemi je šče davala zadosta moči. Gda so ga vidili, kak se mantra s slabim glasom i velikim kašlom, je šlo vsem vernikom na joč, njemi pa je bilo žao samo za čas, ki ga je mogeo „zapravlati“ zavolo svoje slabošče.

Njegove moči so pešale. V glavi se njemi je vrtelo, dostokrat do večera ne drugo vzeo k sebi kak šalico mleka. Čiravno njemi več ne trbelo moliti brevir, ga je šče ednok vsakši den molo, samo ne več na kolenaj kak prle.

Gda je bio najbole zmantrani, si je pravo: — Odpočineš si na drugom sveti.

Noč njemi je jemala sen na trdoj posteli, zajtra se je žmetno zdigavao ž nje prle kak se je zazorilo. Čitüdi se njemi je njegovo telo šče tak proti postavlalo, vendar té stavec s tri i sedemdesetimi leti — ne nikdar podugšao počinka v svojoj posteli.

— To zajtro bi tak rad spao, — je pravo, — pa sam se brezi pomisleka zdigno: rešitev düš je tak važna.

I ves streti od vtrüjenosti, je šd v spovednico ob navadnoj vöri. Včasih je večkrat vküp spadno prlé kak je prišeo v cerkev, pa se pali vsikdar zdigno z velkov mokov.

Okoli pete vöre zajtra ga je mantrala zaspanost v spovedavnici. Zaman je prebirao med sühimi prstami čislo — sen njemi je legeo na oči i zadremao. Zato so tüdi lüdje te čas ne silili v spovedavnico.

Čiravno je njegovo telo od dneva do dneva slabelo, je njegov düh bio vsikdar sloboden i kak večerno zahajajoče sunce, je njegova düša razsipavala tem bole sveteo i živi sij, kem bole se je njegovo življenje nagibalo k zatoni. Miren i nasmejani je bio njegov obraz, lüdje pa so nikaj ne znali od njegovoga znotrašnjega trpljenja.

Zadnje leto je začno delati na to, da bi postavili lepo cerkev na čast sv. Filomeni. Prvi je bio, ki se je podpisao i darüvao jezero frankov. Pa potli je zrasla lepa bazilika — njemi na čast.

Kak da bi čüto, da smrt ne daleč, je zebrao okoli sebé po vüzemskoj spovedi arske lüdi i mladino — kak Mojzes izraelski narod pred svojov smrtjov.

— Deca moja, kak lepo ste se malo prle spovedali. Gda ste spunili vüzemsko dužnost, ste pripravili dragomi Bogi stan v svojem srci, a pripravili njemi bote tüdi drugi stan, gda njemi zozidate lepo cerkev . . . Negda sam, bratje moji, jaz prihajao k vam, nikaj ste mi ne kratili. Hvala vam . . . Ah, so šče grešniki v fari. Jaz morem oditi, da jih što drugi spreobrne . . .

Lüdje so čütili, da je to bilo zadnje slovo od drage fare.

Že naprej je vido den svoje smrti. Ednoj gospej, ki je šla na romanje v Louyese, je pravo, da se za tri tjedne vidita. Ona je mislila, da doma, na njenom domi, on pa je mislo na vekivečen dom — na nebesa.

Mesec julij 1859. je bio jako vroči. Den i noč je vladala sparna vročina: vöni si vdihavao pekočo vročino, v maloj cerkvi si se düšio. Vianney pa je sedo v svojoj spovedavnici — mantrnik nedoseglive vrelosti za grešnike.

Tak ga je ednoga dneva prevzela slabost, da je komaj s podporov drüгих prišeo na farof: zbetažao je na smrtje. Zajtra ob ednoj vöri je dao pozvati svojega spovednika. Tüdi zdravnik je prišeo proti njegovoj volji. — Zdravnik tü nikaj nemre, to je brez haska, — je pravo. — Tüdi sv. Filomena ne, štera njemi je pred šestnajstimi leti sprosila zdravje.

Nedopovedliva žalost je legla na romare, gda so zvedili, da nemre več priti mešuvat. Mogoče ga več nikdar ne bodo yidili v njegovoj cerkvi. Postaplali so na dvorišči pred farofom. Pa samo nešterni so smeli v njegovo sobo k spovedi.

Njegovo življenje pa je šlo k kraji.

Grob sv. Ivana Vianneya v Arsii z njegovim svetim telom.

Popunoma je bio miren. On, ki je do zadnje kaple spio kelih bolečin, trpljenja i zemelskoga pregnanstva, je vživao zdaj sladkost smrti, od štere je sam pravo: — Kak lepo je vmreti, či si na križi živo.

Dühovni sobratje i pobožni lüdje so se eden za drüгим menjavali pri njegovoj posteli, da bi njim blagoslovo pobožne reči i podelo zadnji blāgoslov.

On pa je ležao brez reči; miren i blagi je bio njegov obraz. Kak pravi angeo!

— Či vročina prehenja, šče lahko mamö vüpanje, — je pravo zdravnik.

I da bi nekelko razhladili njegovo sobo, so dobri farniki obdali farof od strehe do táo z dugim platnom, šteroga so od časa do časa polevali z vodov. V cerkvi pred otlarom sv. Filomene pa so romari molili za njegovo zdravje.

Vidilo se jo, da vmirajoči ne pripada več zemli; njegove oči so se zaglednole samo v nebesa.

Podelili so njemi šče sv. popotnico i slednje mazanje.

Dvajseti duhovnikov s svečami v rokaj je sprevajalo spovednika, šteri je neseo sv. popotnico.

Gda je Vianney zagledno to prošecijo, se je šče z zadnjimi močmi zdigno na posteli, skleno roké i na njegovih ozimicaj so se zalesketale skuze...

— Kak dober je dragi Bog, — je zašepetao, — či nemreš k njemi, pa pride on k tebi.

I drugi dén, 4. avgusta 1859. leta ob dveh vgojdo, gda so drugi celo noč molili molitve za vmirajočega i med rečmi: — angeli pa sveci boži naj njemi pridejo nasproti i ga sprevodijo v nebeski Jeruzalem — je prek davao Bogi svojo dušo brezi kakše smrtne borbe sveti Ivan Krstiteo Marijan Vianney. Na veke je zapro svoje trüdne oči kak dober težak po verno opravlenom deli...

Te njemi je bilo 73 let, ovčice arske fare je paseo 41 leto.

Z mrtvečkim glasom so naznanoli to tužno vest zvonovje iz zvonika arske cerkve. S skuzami v očaj i z neizmernov bolečinov v dušaj so farniki pa romarje poslušali to mrtvečko zvonjenje.

— Naš sveti plivanoš je vmro! — je šlo po fari.

Bliskovito so raznesli telefoni pa telegrafi to vest na vse kraje. Od vseh strani so se začnoli ljudje valiti proti Arsi: edni peški, drugi s kolami pa z vlakom. Na jezere lüdi se je nabiralo pred cerkvijov i jokalo...

Te so gã prvokrat slikali.

Dva dni so tak vnožine šle mimo njega.

Potom je prišeo belleyski püšpek, ki je vodo sprevod. Prek tristo duhovnikov i nad šest jezero vernikov gã je sprevajalo, gda so zadnjokrat nesli Vianneya po vulicaj svoje predrage vesi. Gdekoli so ga nesli mimo, je vse klečalo, kak da bi šče zadnjokrat šteli sprijati njegov blagoslov. Oči vseh pa so bile napunjene s skuzami. Zvonovje, domači i bližanji, pa so tužno jokali za njim...

Najprle so ga djali v grobnico, štera je bila izkopana na sredi cerkve. Na čarnoj marmorskoj plošči, ki je pokrivala grobnico, je bio vklesani kelih.

Vsakši den so prihajali lüdje v njegovo cerkev, da so ga častili i se njemi priporočali za priprošnja. Cvetje i venci so vsikdar zakrivali marmor. Tü je počivalo njegovo telo do l. 1904.

Že šest let po njegovoj smrti so začnoli zbirati podatke za beatifikacijo, da ga nato v Rimü prištejo k blaženim. Pa vse to delo so bojne stavile.

Najmenje dve čüde se moreta zgoditi po smrti, da je prišet što k blaženim. Pri Vianneyi jih je bilo sedemnajst. Tak je bio l. 1904. postavljeni v rendo blaženih.

V tom časi je zrasla tüdi lepo cerkev v Arsi: arska bazi-

lika, šteta je kak edna sama zvršena pesem, v šteroj je ovenčanih dvoje imen: Vianney i Filomena.

Gda so odprli njegovo grobnico, je šče bilo na začüdenje vseh njegovo telo dobro ohranjeno. Samo koža je nekelko potemnela i telo se posušilo. Njegovo srce pa je ostalo nedoteknjeno. I to po 46 letaj od njegove smrti.

Ali ne šče dosegno najlepšega cveta, ki ga more človek na zemli dosegnoti: mogli so ga prišteti k svćcom. Za to je trbelo pali najmanje dve čüde.

I v svetom leti 1925. na sam risalski svetek je tć ponizni plivanoš dobo najvekšo čast — čast oltara.

Njegovo telo, šteto je v življenji tak slabo hranó i oblačó, je zdaj oblačeno v bogati obleč: v talar iz čarne svile, v robačo iz finih čipk i v štolo, stkano iz zlatih niti, vse z belimi lelijami pa zlatimi rožami posipano. Rjavi prsti se oklepajo čisla iz jaspida (dragi, rdečkasti kamen). Obraz, prekřiti z voskom, kaže značilni Vianneyov nasmeh. Sarkofag, — to je kamena trüga, — gde leži njegovo telo, je postavljeni na marmornati oltar pod nebov iz rezanoga kamna, ki jo nosijo štirje stebri iz zeleno žutoga marmora.

Pa tüdi na zvüna se je pokazalo njegovo slavje.

Nebeski je bio den, gda so ga v Rimi priglasili k blaženim. Dva tjedna pred njim je zadobila to čast tüdi sv. Terezika od Deteta Jezuša, kak da bi ta „mala kralica“, angelska devica štela pripraviti ves sijaj tomi „siromaškomi arskomü plivanošü“. Oba sta živela v ednom stoletji, oba sta bila iz Francije, — ona iz Lisieux-ja, i oba sta v ednom leti dosegnola najvekšo čast.

Nepozabni je bio den, gda je v cerkvi sv. Petra v Rimi obdajalo papo Pija XI. 35 kardinalov, 200 püšpekov i nad treseti jezero vernikov, gda so papa, kak poglavar Cerkve, razglasili celomi sveti: — Proglašamo k svetim i vpišemo v imenik svetnikov blaženoga Ivana Krstitela Marijana Vianneya.

Po teh rečaj so zadonele srebrne trompete, zvonovje v cerkvi sv. Petra so zazvonili i veselo speväli nad večnim mestom, šterim se je odzvalo zvonjenje z vseh cerkev v Rimi. Sunce pa je zlevalo ves svoj zlati sijaj na pozlačeno kupolo. Srca lüdi, ki so prišli iz vseh narodov, pa so trepetala i vriskala od veselja.

Edinstveni pogled na celom sveti pa je bio tisti večer na trg sv. Petra i cerkev, šteto je ožarjalo na jezere električnih posvetov. Vsa ta krasna razsvetlava je bila v noči, nagosto posejanoj z zvezdami ...

Tak je Rim, glava, srce Cerkve, oča düš, oškropleni s krovov mantrnikov, povrno lübezen za lübezen.

Njegov god so nastavili na 9. avgust.

* * *

Tak smo na kratci preglednoli življenjske stopaje preprostoga arskoga plivanoša. Na kraci, pravim, ar bi ovak trbelo

debelo knigo, či bi se zapisala vsa njegova dela, ki jih je zvršo te ponizni plivanoš. Tak pa smo pobrali samo nekaj klasovja iz toga preobilnoga snopa — iz njegovoga bogatoga življenja.

Sveteč, šteri je vzplameno nad francoskov zemlov kak ža-reči ogenj, ki šče dnesden svetlo gori, té sveteč je dika i pelda svetskih dühovnikov.

Vzemite večkrat v roke njegov življenjepis i se zamislite nad njim!

Naj izprosi Vianney tüdi nam düha molitye, da bi se vsi, posebno pa naši izseljenci v njegovoj rojstnoj zemli, trdno držali Kristušovih zapovedi.

M. Balazič.

Vretine: Vianney — Sleumer: Der heilige Pfarrer von Ars. 1922. Trochu — Filipovič: Župnik arski. 1932.

Oči v rokaj meti.

V Indiji je bio boj med dvema vladaroma. Zmagovalec je zgrabo tüdi sina svojega nasprotnika i ga je vrgeo v vozo. Ar se je pa te dobro oponašao, njemi jo šteo vrniti sloboščino. Pravo njemi je: Mladenec, prost boš i lejko ideš domo po sed-mih letaj voze, če prideš skoz varaš. Mladenci junaki se je tö premalo vidilo i ne šteo pristati. On kaj vekšega šče včiniti. I krao njemi pravi: Ne bo to prosta hoja prek po varaši, nego v ednoj skledi boš vdiljen po varaši neseo mleko. Kre tebe bo šo vojak z iztegnjenov sablov. Kak edno kaplico mleka raz-lijješ, te vojak taki k smrti prebodne. Mladenec je pristao i ne-so skledo mleka skoz varaš, ž njim je pa šo vojak z nabruše-nov sablov. Narod je od vseh krajov vreo vküp, da gleda te prizor, celo napuno je strehe hiš i dol ž njih gledao mladenca nosečega skledo mleka i vojaka z sablov ž njim. Mladenec je srečno prineseo mleko skoz varaš, ni kaple ne je razlejšao. Zaslužo si je sloboščino. Gda je stopo pred krala, ga je te pi-tao: Ka si pa delao, gda te je telko lüdi gledalo, jeli si vido njihove obraze? Mladenec je odgovoro, da je svoje oči samo na svoje življenje obračao, štero je noso pred sebov i na sablo, štera bi njemi mogla vzeti življenje. Te mladenec se je ravnao po rečaj sv. Pisma: „Nosim v rokaj svoje oči“, kak speva sveti psalm. Krasen zgled za naše dühovno življenje. Ar so oči okno, skoz šterih, kak sv. Düh pravi, pride smrt v düšo, to je smrtni greh, moremo delati kak je te mladenec delao, najmre, misliti moremo vsikdar i vsepovsedi na življenje svoje düše, na miloščo posvečüjočo, da je ne zgübimo i na smrt, ki nam proti, to je na smrtni greh, ki bi nam vzeo življenje, ki lazi vsikdar, vsepov-sedi za nami, kak je lazo vojak za tem mladencom. Ne gledajmo zato nikdar nikaj takšega, ka bi nam düši znalo v najmenšoj meri škoditi i pri prvoy nevarnosti pribežimo k Mamiki Mariji z etim zdihavanjom: Mamika reši me smrtnoga greha.